

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Quod Religiosus perfectionem amans, sit vitæ communis æssektor,
otiositatem odio habeat, & nimias occupationes timeat. caput. 45.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

adspernari. Minima perfecto à nobis facienda sunt, vt in postremo die in minimis fidelibus inuenti super maiora constituamur. Sed valde formido, quod in magnis Dei voluntatem non facit, qui in minoribus virtutem spernit.

CAPVT XXXV.

Quod religiosus perfectionem amans sit vitæ communis affectator, otiositatem odio habeat, & nimias occupationes timeat.

Non est minoris momenti ad viam perfectionis feliciter peragendam, amor & exacta custodia vitæ communis, quam in statu religioso nostri maiores instituerunt, & suo exemplo ac vitæ ratione probarunt. &c. Merito quidē vitæ religioſa quam omnes in commune sequuntur, vocari potest expultrix malorum & maximorum bonorum initium &c. Thomas inter Apostolos Dominum videt, manuum vulnera tangit, aperturam lateris osculatur; & quæ hominem agnouerat, Deum confitetur. *Ysa. 29.* dicens: Dominus meus, & Deus meus. Et tu similiter si à consortio fratrum per negligentiam aut singularitatem, auulsus, Dominum corde aut opere reliquisti, vel conscientie scrupulis punctus, & cæcitate turbatus, Deum tibi inensum cognouisti, redi

ad fratres, sanctorum laborum particeps esto, & similibus studijs occupari curato, ut Dominū mentis oculis videas, affectibus amplectaris, & laudis eius confessione dixeris. Quod Apostoli & Discipuli experti sunt, tu similiter cæteris fratribus corporali præsentia, & labore cohærens sine dubio consequeris. Illi enim omnes erant pariter in eodem loco, & quia corpore iuncti, & studio orationis similes, & voluntate concordēs, spiritum sanctū acceperunt, & luce eius perfusi, ac ardore inflammati, ex pusillanimitate ad fortitudinem, ex ignorantia ad rerū diuinarū eximiam cognitionem, & ex timore ad charitatis ardorem reuocati sunt. Non sine magna ratione sanctus Bonauentura vitam cōmunem status religiosi collaudat, dicens: Conuentualem vitam, ut sanctissimam, imo angelicam toto affectu animi amplexantes, ei tam continua quam deuota prosecutione adhæreant, &c. Vnde Augustinus ait: Omnia opera vestra in vnū fiant, maiori studio, & frequentiori alacritate, quam si vobis singulis feceritis propria. Charitas enim de qua scriptū est. Non quærat quæ sua sunt, sic intelligitur quia cōmunia proprijs, non propria communibus anteponit. Et ideo quanto amplius rem cōmunē, quā propriam vestrā curaueritis, tanto vos amplius proficere noueritis, &c.

Car-

Acto 2

Bonau.
in specu-
lo partis
3. 4. 5.

Aug.
in reg.

2. Cor.
13.

Carbones quidem accensi mutuo se fouent vnus solus extinguitur & tabescit: ita vt iusti charitate succensi in vnum congregati, mutuo se in virtute iuuant, & ad perfectionē impellunt: vnus verò ab alijs corpore, & corde seiunctus, paulatim in iam concepto feruore tepescit, &c. Qui singulares esse & videri cupiunt, odia sibi & inimicitias, ac detractiones aliorū conflant, qui verò cōmuniū laborū & studiorum participes fiunt, omnium in se amorē & benevolentiam conciliant. &c. Sanctificate, inquit, ieiunium, vocat

Joel. 2.

cœtum. Quid est enim cœtum vocare: vnitatē seruare, diligere pacē, fraternitatem amare. Sanctificate ieiunium, vt pura, & deuota oratio diuinę illud offerat maiestati: vocat cœtū vt congruat vnitati. &c. Religiosus, vt otiositatem vitet, & istud magnū impedimentum perfectionis abiciat, temper aut studijs interioribus qualia sunt oratio, contemplatio, lectio, aut actionibus externis, in quibus functiones ad animarū salutem ordinatas numeramus, vel operi manuum insistant: ita videlicet, vt studia interna occupationes externas dirigant, & moderentur, externa verò opera internos labores animi, dū intercidunt tueantur. Hęc autē sic intermixta & congruis temporibus acceptata: sine ingenti iucunditate merita nostra apud omnium honorū remuneratōrē augmen-

rant. Quare illi, qui otio tabescebāt, à patre-
 familias sunt vehementer reprehensi, & au- Mat. 20
 dierunt: *Quid hic statis tota die otiosi*: quia scili-
 cet hic, id est, in loco meritorū prouehendo-
 rū otiosi, & nō illa, vel mentis, vel corporis
 laboribus adaugere, ingēti debet stoliditati
 mētis adscribi. Sicut è cōtra magnæ sapien-
 tiæ tribuendū est in officina bonorum ope-
 rum aliquid semper quod Deo placeat dili-
 genter operari. Gloriam enim sapientes pos-
 sidebunt, quæ sanæ laborū præmium, & nō
 otiositati, sed bene operandi curæ respōdet.
 Dominus quidē, qui hominem propter se-
 metipsum videndum & possidendum con-
 didit, & ad æternū præmium vocauit, otio-
 sitatē vetuit, dum primo mortalium parenti Gen. 2.
 laborandi præceptum indixit. Quin & post
 lapsum idem præceptum iterauit, dū in la-
 bore corporis, & sudore vultus ab ipso pri-
 mo parente panem comedendum esse præ-
 monuit. Nō erit autem iussio hæc, & in statu
 innocentia, & in statu peccati lata est, vt
 sciremus, otium & innocentia aduersari, &
 peccatis conuiuere: honestum verò labo-
 rem, tum peccata destruere, tum innocentia
 esse custodem, imo & vt non ignoremus
 Dei voluntatem esse, vt innocens aliquid
 operetur quod innocentiam augeat, & pec-
 cator aliquid elaboret, quod pro suis pec-
 catis sati faciat. Deum verò hominem nō
 ad segnitiam, sed ad honestos labores &

stux

studiosas occupationes creasse Basilium
adstruit. &c. Qui sibi domum virtutis non
construit, telas aranearum contextit. Curiosus
inquit Bonaventura, non curanda curat, ne-
cessaria negligit, & sui oblitus aliena con-
derat, notat, & explorat. &c. Audi quid dicat
Dominus: Operamini non cibum qui perit
sed qui permanet in vitam aeternam. Cibus qui
perit occupatio secularis est, quam nulli
subsequetur merces, & forsitan ipsa periret
suos operatores disperdet. Cibus autem qui
permanet in vitam aeternam oratio est, lectio
est, profectus animarum est, & omne opus
religiosum est, cuius erit merces aeterna. Hoc
opus operantem nunquam in bonum de-
feret, sed velut ala illum in caelestes man-
siones subleuabit, & ab ista mortalitate in im-
mortalitatem efferet. Tandem pro certo habe-
bit quicquid temporis vanis occupationibus
aut colloquijs concedis, aut a Deo quo cum
converteri deberes, aut a proximis, quos cum
doctrina adiuturus, iniustissime suffurari.

Religiosus nimias occupationes timet,
non sola otiositas nobis fugienda est, sed
etiam nimia occupatio. Haec enim distrahit
sicut illa dissolvit, & sicut otium spirituales
vires eneruat, ita negotij nimietas easdem
vires paulatim absorbit, & alieni robur erit
comedunt, qui seipsum nesciens, quae sunt
supra suam facultatem, aggreditur. &c.
No

Bas. cost.
monast.
c. 5

Isa. 59.

Joan. 6.

Non profunt autem laboranti labores sui, si vt alios illuminet, seipsum cæcat, si vt alios doceat, ipse religiosam disciplinam dediscit, si vt alijs apponat doctrinæ seu prædicationis mensam, semetipsum pane orationis, & reliquis exercitationibus Spiritum reficientibus priuat. Imo nec profunt filijs Ecclesiæ, quos communiter frigidus non calefacit, cæcus non docet, ignorans non discit. Quamobrem ipse laborum scopus hortatur, vt labores ipsi sint moderati, & viribus laborantis accommodi. *Fili inquit Ecclesiasticus, ne in multis sint actus tui, & si Eccl. 32 diues fueris, non eris immunis à dilicto: Si enim securus fueris, non apprehendes, & non effugies, si præcucurreris.* Tunc verò actus tui erunt in multis, cum vires tuas spirituales excefferint, & te ad tui profectus obliuionem impulerint. Diues quidem eris negotijs, quia non tibi soli, sed alijs etiam socijs sufficient, sed multis scrupulis non carebis, qui tuam conscientiam, aliena curantem, & seipsam negligentem instimulent. Si hac ratione insequutus fueris honorem, illum proculdubio non apprehendes, quia semper videbis homines vniuersa negotia indiscretè curantes detractionibus laceratos. Sanctorum Patrum vitas considera, & eos doctrinam istam opere expleuisse perspicias. Isti enim ita externis occupationibus ob Dei gloriam assum-

assumptis institerunt, vt semper ea prudentia dirigerent, & cura orationis, & propria perfectionis cohiberent, ne qui alijs praestarent, sibi ipsis deficerent. &c. Qui se ipsa cura externae actionis inquietat, & viua animae turbat, non poterit orationis tempore debitam tranquillitatem tenere, & variarum rerum imaginibus mentem ad Deum contemplandum exuere. &c. Gregorius docet

Greg.
18. mo.
c. 29.

Cum occupationes extrinsecus perstrepunt, intrinsecus in amore pacatissima quies tenetur, atque occupationem tumultus exterius perstrepentis dispensat, interius praesidens iudex ratio & tranquillo moderamine, & quae circa se minus sunt, tranquilla disponit. Sicut enim vigor mentis frangendis praestit motibus carnis, sic sapientia super impositos tumultus occupationum bene regit amor quietis: quia exteriores curae si peruerso amore non appetuntur, non confuso, sed ordinato animo ministrantur queunt.

CAPVT XLVI.

Sit religiosus in communi conuictu grauis, in conuersatione cautus, & in eadem vita ratione persequens.

Dicamus, in quibus, & quomodo ista grauitas seruanda sit, vt quod bonum & utile nouimus, opere compleamus. Sicut